

Lovforslaget ved at paavise, at dettes Gennemførelse pegede bort fra, hvad der burde være den fundamentale Lov i Seddelvæsenet, nemlig at Seddelmængden bør bevæge sig efter Handelens og Omsættningens Tarv og bl. a. ikke, i Stedet derfor, efter fremmede Statsobligationers Kurs, end sige efter Hensynet til, om den danske Stat trænger til Penge. Jeg kommer nærmere tilbage hertil, men skal først sige et Par Ord til Redegørelse for Forskellen mellem det foreliggende Lovforslags Funderingsregler og de bestaaende.

Som det ærede Medlem fra Æbeltoft har paapeget, er for Øjeblikket den saakaldte *Metalfond* den eneste praktiske Grænse, og i den Diskussion, jeg omtalte før, hvor man stadig gik ud fra Nationalbankens Balance pr. 30. September, vilde det altsaa betyde, at Nationalbanken paa det Tidspunkt ikke vilde kunne udstede mere end to Gange denne saakaldte Metalfond, hvilket svarer til et Beløb af 186,6 Mill. Kr. — hvis jeg lægger den sidste Balance, Balancen pr. 30. November, til Grund, bliver Tallet lidt større, nemlig 214½ Mill. Kr. Denne „Metalfond“, altsaa Metalfondens efter den gældende Lov, maa nu siges under normale Omstændigheder at være en virkelig Guldfond — bortset fra den Smule Skillemonter der kan være —, thi foruden det effektive Guld, Barrer og Mønter, bestaar den kun af de paa Anfordring betalbare Tilgodehavender hos Norges Bank og Sveriges Rigsbank, der altsaa til enhver Tid kan fordres indløst i skandinavisk Guldmønt, og endelig de Tilgodehavender i den tyske Rigsbank, som ligeledes til enhver Tid under normale Forhold kan overføres i Guld til Nationalbankens Flensborg Afdeling. Jeg siger udtrykkelig: under normale Forhold, thi det er jo en af de mange Erfaringer, vi har gjort her under Krigen, at heller ikke disse i sig selv saa gode og normalt set likvide Fordringer behøver at være likvide. Erfaringerne peger altsaa i Retning af, at end ikke disse Guldkrav er likvide nok, naar det virkelig kniber. Men til Trods for, at Erfaringerne peger i den Retning, gaar det foreliggende Lovforslag, som fremsættes fra Regeringens Side netop, medens disse Erfaringer bliver gjort, netop under selve

Krigstilstanden, i den stik modsatte Retning. Medens man skulde tro, at man vilde drage den Lære af, hvad der nu sker, at man bør være meget forsigtig med, hvad man erklærer at være lig med Guld, gaar Lovforslaget i den stik modsatte Retning og forringer „Metalfondens“, saa at den ikke længere bliver effektiv Guld. Den skal i alt kun udgøre 40 pCt. af Seddelmængden, og de 10 pCt. af Seddelmængden, altsaa ¼ af denne saakaldte Metalfond, maa herefter bestaa af rentebærende Tilgodehavender i Stedet for Tilgodehavender, der er forfaldne, blot de anfordres, og det Tilgodehavender hos alle mulige Slags Banker — der er allerede af en foregaaende Taler peget paa det højst uheldige i denne Bestemmelse — endelig af udenlandske Statsobligationer. For Øjeblikket er Forholdet det, at selv til den almindelige Dækning af de ikke metaldækkede Sedler kan der kun henregnes paa Anfordring betalbare Tilgodehavender hos Korrespondenter i Udlandet, men nu tages ikke alene Ordene „paa Anfordring“ bort, men man trækker disse Tilgodehavender fra den ene Afdeling over til den anden, fra at dække den ikke-metaldækkede Del over til Dækning for den metaldækkede Del. Og hvilken Sikkerhed har man for, at de Banker i Udlandet, der vælges af Nationalbanken, under alle Forhold kan præstere, hvad der i saa Henseende skal præstere? Fra Nationalbankdirektør Rubins Side er det indvendt, at man kan sige sig selv, at en Nationalbankdirektion ikke saaledes taber Vid og Sans, at den skulde anbringe sine Penge i tvivlsomme Foretagender; det er selvfølgelig saadanne Foretagender som *Crédit Lyonnais*, *Deutsche Bank* o. s. v. Ja, saadanne Foretagender findes naturligvis — for øvrigt har dog ogsaa *Crédit Lyonnais* været en af de Banker, der har svigtet under Krigsforholdene og netop beredt Nationalbanken særdeles store Vanskeligheder, særdeles store Skuffelser. Men paa den anden Side har man Eksampler paa, hvorledes Banker, man ansaa for overordentlig solidt funderede, pludselig er brudt sammen. Ganske vist er der indsat den Sikkerhedsventil, at det er den eventuelle Bankkommissær, som skal godkende, hos hvilke udenlandske Banker og